

20 Ιουνίου 2015

Αν γίνετε άγιοι, θά σώσετε τά παιδιά σας!

/ [Γενικά Θέματα](#)

Πριν από κάμποσα χρόνια,

πριν ή τηλεόραση, μπει τόσο καθοριστικά στη. Ζωή μας, στο Παρίσι χάθηκε ένα πεντάχρονο κοριτσάκι.

Ή άστυνομία τό βρήκε,

όμως τό παιδί είχε ύποστεί τόσο ισχυρό σόκ,

ώστε ήταν αδύνατο να δώσει όποιαδήποτε πληροφορία.

Ούτε ονόματα, ούτε διεύθυνση, ούτε τηλέφωνο,

ούτε τ' όνομά του δε θυμόταν.

Άπό τό σόκ είχε άπενεργοποιηθεί τελείως ή μνήμη.

Γιατροί καί άστυνόμοι βρέθηκαν προς στιγμήν σε αδιέξοδο.

Τότε ό εισαγγελέας πήρε τό παιδί

καί τού ζήτησε να τού τραγουδήσει ένα τραγούδι.

Τό παιδί τού τραγούδησε τό νανούρισμα

πού τού 'λεγε ή μάνα του, όταν τό 'βάζε για ύπνο.

Οί άρχές τό μαγνητοφώνησαν καί τό έδωσαν στο ραδιόφωνο.

Μέσα σε λίγες ώρες βρέθηκαν οί γονείς!

Τό μυαλό τού άνθρώπου, όσο δυνατό κι αν είναι, όσες γνώσεις κι άν τού άποθηκεύσουμε, έρχεται ώρα πού δεν μπορεί νά βοηθήσει.

Άπενεργοποιείται. Εκείνη πού ποτέ δεν ξεχνάει και τα πάντα σώζει είναι ή καρδιά.

Σ' αυτήν απευθυνόμαστε.

Γιατί οί ημερομηνίες μπορεί νά ξεχαστούν, οί εμπειρίες όμως ποτέ.

Γι' αυτό λέμε ότι ποτέ δεν πάει χαμένο εκείνο πού εμπιστευόμαστε στα παιδιά.

Ποτέ δέν πάει χαμένο

εκείνο πού τούς δίνουμε άπ' την καρδιά μας.

Όσο πολύτιμο κι αν είναι, τα παιδιά δέ θά τό χάσουν.

Μπορεί νά χάσουν τά βιβλία τους καί τις ζωγραφιές τους,
μπορεί νά χάσουν τη σάκα τους,
τη μπάλα τους, τά γάντια, τά μπουφάν τους,
μπορεί καί τά ίδια νά χαθούν σέ ολοσκότεινες νύχτες,
σέ ολόχρυσά απογεύματα, όμως εκείνο πού θά τούς δώσουμε
άπ' την ψυχή μας δέ θά τό χάσουν τά παιδιά.

Κάποια μέρα θά γυρίσουν στη φωλιά πού τά ζέστανε, στά χέρια πού τ' ανάστησαν,
στη μήτρα πού τά γέννησε, σ' αυτούς πού άληθινά κι άνιδιοτελώς τά άγάπησαν.

Γι' αυτό γιατροί, παιδαγωγοί, ψυχολόγοι,

Πνευματικοί, Άγιοι φωνάζουν: όσο είναι μικρά...

όσο είναι μικρά νά μάς όουν νά άγαπιόμαστε,

νά συγχωριόμαστε, νά σεβόμαστε τον έαυτό μας, σά Ναό...

Νά σεβόμαστε τούς άλλους σά δώρα τού Θεού...

Νά σεβόμαστε το Θεό σάν Πατέρα...

Νά σεβόμαστε τούς ηλικιωμένους σάν παλιά εικονίσματα... Νά σεβόμαστε όλους
σάν εικόνες Χριστού...

Κι άπό μέσα μας νά μη βγαίνει γκρίνια, νά μη βγαίνει μιζέρια άλλά χαρά...

Αναστάσιμη χαρά...

σάν αύτή πού ένιωθε ό άγιος Σεραφείμ τού Σάρωφ, όταν έβλεπε άνθρωπο καί
φώναζε:

- Χριστός Άνέστη, χαρά μου! Ή μνήμη διαγράφει, ή καρδιά ποτέ.

Γι' αυτό οί Πατέρες της Εκκλησίας φωνάζουν: όσο είναι μικρά.... νά μπουν στη ζωή
τής Εκκλησίας... νά μάς δουν ν' ανάβουμε τό καντήλι, νά θυμιάζουμε τά
εικονίσματα, νά τ' άσπαζόμαστε, νά προσευχόμαστε,

νά ζυμώνουμε Πρόσφορα, νά κοινωνάμε.

Γι' αυτό ή Εκκλησία από την πρώτη μέρα τής γέννησης διαβάζει ευχή.

Την όγδοη διαβάζει ευχή καί δίνει τό όνομα.

Την τεσσαρακοστή ξαναδιαβάζει εύχή καί λέει:

βαπτίστε το, όσο πιο σύντομα μπορείτε,

για νά πάρει Χριστό,

για νά μπολιαστεί στήν Πίστη,

για νά περάσει μέσα του ή Χάρη...

Τότε πού νομίζουμε ότι δεν καταλαβαίνουν...

Τότε πού ό,τι βγαίνει άπ' τήν καρδιά μας, στήν καρδιά τους μπαίνει...

Καί είμαστε όλοι σίγουροι, είτε γονείς είτε δάσκαλοι, όσοι άσχολούμαστε με τά παιδιά, πώς, αν άνοιξεις τήν καρδιά μας, μόνον άγάπη θά βγάλει γί αυτά.

Είμαστε σίγουροι πώς καμιά χαρά για μάς δεν είναι πιο μεγάλη άπ' τή χαρά τους.

Καμιά λύπη δε μάς είναι πιο μεγάλη άπό τή λύπη τους.

Καμιά έγνοια δε μάς τρώει όσο ή έγνοια τους:

τί θά γίνουν...; πώς θά ζήσουν...; με ποιούς θά μπλέξουν...; Όμως, άφού άγάπη δίνουμε γιατί, λίγα χρόνια μετά, εισπράττουμε τόση αντίδραση, τόσο θυμό,

τόση άπομάκρυνση, τόσα ξενύχτια, τόση παραίτηση,

τόσες εφήμερες σχέσεις, τόσο δύσκολες καταστάσεις,

τόσο δισεπίλυτα προβλήματα; Γιατί τις νύχτες τόσα παιδιά έξω άπ' τα σπίτια τους;

Γιατί τις μέρες τόσο βαριεστημένα παιδιά στά σχολεία;

Γιατί τις Κυριακές και τις γιορτές

τόσα παιδιά μακριά άπό την Εκκλησία,

μέ την αδιαφορία στο πρόσωπο,

μέ την άπελπισία στην ψυχή,

μέ τον καφέ ή μέ τη σύριγγα στο χέρι;
Άφού αγάπη δίνουμε,
γιατί οί ηλικίες πού παραστρατούν διαρκώς μικραίνουν; Πού κάναμε λάθος;
Άφού όλοι ισχυριζόμαστε πώς αγαπάμε τά παιδιά,
άφού όλοι καθημερινά
γινόμαστε χίλια κομμάτια για χάρη τους,
που μπλέχτηκαν τά πράγματα
καί δρέπουμε πικρούς καρπούς;
Κι ενώ στά χέρια μας κρατούσαμε ένα παιδικό πρόσωπο
όμορφο και καθαρό σάν πρώτο χιόνι,
ύστερα από λίγα χρόνια, γιατί έχουμε άπέναντί μας
έναν έφηβο σάν άγρια θάλασσα...
ανίκανο νά χαρεί,
ανίκανο νά συνεννοηθεί,
ανίκανο να ελπίσει,
ανίκανο νά αγαπήσει...;
Λές: σου τά δώσαμε όλα...
σπίτι, φαγητό, σχολείο, γλώσσες, φροντιστήρια,
εκδρομές, διασκέδαση, χρήματα...
Τί σου λείπει;
Και παίρνεις την άπάντηση:
ό,τι μου δίνετε δέ χορταίνει την ψυχή μου.
Ή ψυχή μου πεινάει, διψάει, κλαίει...

ρωτάει ποιος μ' έφερε, που πηγαίνω, πόσο άξιζω...

Τί έγινε;

τί δεν κάναμε καλά; Ποιος από μάς θά τολμήσει νά πάρει την ευθύνη πάνω του;

Ποιος θά τολμήσει νά δει τά λάθη, γιά νά διορθώσει τά λάθη;

Είναι αλήθεια... όλοι γιά τό καλό τους πασχίζουμε... γιά την πιο ορθόδοξη άγωγή.

Όμως άγωγή σημαίνει σέ οδηγώ κάπου.

Εμείς ξέρουμε ποϋ θέλουμε νά οδηγήσουμε τά παιδιά μας; που θέλουμε νά φτάσουν, τί θέλουμε νά γίνουν;

Άν μάς ρωτήσουν, οί περισσότεροι από μάς θά πούμε πώς θέλουμε νά γίνουν «καλά παιδιά».

Όμως τί θά πεί «καλά παιδιά»

και μάλιστα σ' έναν κόσμο πού τρώει τούς καλούς;

Πώς είναι τά «καλά παιδιά»;

Όταν τά άδικούνε, άδικούν;

Όταν τά χτυπάνε, άνταποδίδουν;

Όταν μπορούν νά εξασφαλίσουν μιά θέση, πατώντας τούς άλλους, τό κάνουν;

Χρησιμοποιούν την άπάτη ή πηγαίνουν με τό σταυρό στο χέρι;

Ρυθμίζονται από τό χρήμα, άπ' τά κέρδη ή από τις εντολές τού Χριστού;

Τί θά πει «καλά παιδιά»;

Ποιος θά μάς πεί την αλήθεια;

Πού θά βρούμε την αλήθεια;

Όπως γίνεται με τά πράγματα, έτσι γίνεται και με τον άνθρωπο...

Όταν αγοράζουμε μιά συσκευή,

μέσα στο κουτί υπάρχουν πάντα οδηγίες.

Ένα φυλλάδιο, όπου ο κατασκευαστής μάς εξηγεί πώς θά τη χρησιμοποιήσουμε και τί έργο θά άποδώσει.

Και ξέρουμε δλοι καλά πώς, αν δέ σεβαστούμε τις οδηγίες, θά καταστρέψουμε τη συσκευή.

Έτσι γίνεται και με τον άνθρωπο:

ή άλήθεια είναι μέσα στην Κιβωτό, στην Εκκλησία!

Έκει, ο Κατασκευαστής, ο Δημιουργός εξηγεί

τί είναι ο άνθρωπος,

ποιά είναι τά όριά του,

πώς πρέπει νά τον προσεγγίσουμε,

ώστε νά μην τον τσαλακώσουμε,

νά μην τον πληγώσουμε,

νά μην τον αχρηστέψουμε.

Έκει, στην Κιβωτό, στην Εκκλησία,

ο Κατασκευαστής μάς εξηγεί

πόσο θ' αφήσουμε τό σχοινί

καί πόσο θά τό μαζέψουμε,

ώστε νά μην τού στερήσουμε την ελευθερία,

αλλά καί νά μην τον οδηγήσουμε στην άπώλεια.

Εκει, μέσα στην Εκκλησία, ο Δημιουργός Θεός

εξηγεί τί είναι ο άνθρωπος

καί πώς γίνεται μακάριος.

Καί τό ερώτημα καίει:

-Γέροντα, πώς θά σώσουμε τά παιδιά μας;

-Νά μοιάσετε τοῦ Θεοῦ.

Νά γίνετε ἅγιοι

καί τά παιδιά σας θά βρουν τό δρόμο τους.

Ὁ Θεός γιά χάρη μας ἐγένε ἀνθρώπος κι εμεῖς γιά χάρη του ας γίνουμε ἅγιοι.

Ἄν τ' ἀγαπάτε, ἔλεγε ὁ γέροντας Πορφύριος, νά γίνετε ἅγιοι.

-Καί πώς γίνεσαι ἅγιος; τον ρωτούσαν, κι ἐκεῖνος ἀπαντοῦσε: με τη Χάρη.

-Καί πώς ἐρχεται ἡ Χάρη;

-Με την ταπείνωση καί την προσευχή.

Στῆς ταπεινῆς ἀγάπης τ' ἅγια χώματα, ἐκεῖ ἀναπαύεται ἡ Χάρη... ἐκεῖ ἀναπαύεται ὁ Θεός...

Στους ταπεινοὺς καὶ προσευχόμενους ἀνθρώπους.

Ἐκεῖ πού ὑπάρχει περηφάνια, δε γεννιούνται ἅγιοι.

Ἐκεῖ πού ὑπάρχει περηφάνια, δεν ὑπάρχει ὁ Θεός καὶ τά πράγματα γίνονται πολὺ δύσκολα καὶ πολὺ βαριά τά προβλήματα.

Εκεῖ πού ὑπάρχει περηφάνια δεν ὑπάρχει ἀγάπη, ἀφοῦ ἀγάπη εἶναι ὁ Θεός!

Ὁ γέροντας Παΐσιος ἀναφέρει τό ἔξης περιστατικό:

Τον ἐπισκέφτηκε κάποτε ἓνα νέο παιδί, με σοβαρὸ πρόβλημα υγείας καὶ ἀπαρηγόρητο τοῦ μιλοῦσε ἀσταμάτητα, ἄλλοτε σωστά καὶ ἄλλοτε ἀσυνάρτητα.

Ἐπί οκτῶ ὥρες, ἔλεγε ὁ γέροντας, δεν πήγα τό πόδι μου ἀπὸ δῶ ἐκεῖ, γιά νά μη νομίσει ὅτι με κουράζει.

Στο τέλος τοῦ εἶπε: νά ξέρεις ὅτι,

ὅταν θά πηγαίνεις στο γιαντρό για θεραπείες,

θά εἶμαι πάντα δίπλα σου.

Μετά ἀπὸ μῆνες πήγε πάλι τό παιδί στο γέροντα μαζί με τον πατέρα του.

Ο πατέρας, διευθυντής Τράπεζας, παρακάλεσε τό γέροντα νά πεί στο παιδί νά μην τον έπισκέπτεται στο χώρο εργασίας, γιατί τον έκθέτει.

Καί έδωσε κι ένα γράμμα άπ' τη μητέρα,

πού κι εκείνη παρακαλούσε νά πείσει ό γέροντας τό γυιό τους

νά μην έμφανίζεται στις δεξιώσεις και τούς ντροπιάζει.

Τότε τό παιδί είπε στον πατέρα: έπιτέλους, δέ μπορείτε νά ταπεινωθείτε;

Δε μπορείτε νά δεχθείτε ότι ό Θεός σάς έδωσε ένα άρρωστο παιδί και νά σηκώσετε με υπομονή τό σταυρό σας;

Κι έλεγε θλιμμένα ό γέροντας:

πέστε μου εσείς ποιος είναι ό άρρωστος...

Τά παιδιά, ακόμα κι όταν είναι αγριεμένα, ακόμα κι όταν είναι άρρωστα, βλέπουν και πίσω άπ' τον τοίχο, γιατί με την καρδιά βλέπουν.

Έχουν καταπληκτικά λείζερ

και ξέρουν πότε νοιαζόμαστε για κείνα

και πότε για τον εαυτό μας,

για τον εγωισμό μας, για την καλή μας εικόνα.

Και ανάλογα μ' αυτό πού τούς δίνουμε ή αγιάζουν ή ξεπαγιάζουν.

Ανάλογα με τό πόσο ταπεινοί είμαστε ή δεν είμαστε...

Και τό ερώτημα καίει:

Τί σημαίνει είμαστε ταπεινοί;

Τί σημαίνει ταπεινός άνθρωπος;

Τί σημαίνει ταπεινή άγάπη;

Πότε γιατρεύουμε, αγαπώντας, και πότε σφάζουμε;

Πότε ή άγάπη μας ημερεύει τά παιδιά και πότε τά κάνει θηρία άνήμερα;

Πώς και πότε ή άγάπη κάνει άγιους;

Έλεγε με πόνο κάποιος στο γέροντα Παΐσιο:

«Πέρασα δύσκολα χρόνια, όταν ήμουν νέος.

Τά είχα δοκιμάσει όλα

καί είχα απογοητευτεί απ' όλα.

Απ' τά σχολεία, απ' τά πτυχία, από τά χρήματα, απ' τη ζωή τής νύχτας, απ' τήν πολιτική, από τήν εκκλησία. Ένας λόγος με κράτησε στή ζωή καί δεν έβαλα τέρμα: ή μάνα μου!

Σήκωνε αμίλητη τό βάρος μου...

Έφευγα στις 11 από τό σπίτι

καί τήν αφήνα γονατιστή νά προσεύχεται.

Γύριζα στις 5 τό πρωί καί τήν έβρισκα πάλι γονατιστή...»

Γιά όλους μας υπάρχουν άλυτα προβλήματα πού μάς κρατάνε άγρυπνους.

Υπάρχουν άλυτα προβλήματα

πού πρέπει να τα παραδώσουμε στον Θεό πού διοικεί τα πάντα και να Τον αφήσουμε να κάνει τό έργο Του, χωρίς να παρεμβαίνουμε, παρά μόνο με προσευχή...

-Γέροντα, τό παιδί μας φεύγει τό βράδυ και γυρίζει τό πρωί... Όλη νύχτα έξω...

-Αυτή την περίοδο νά σιωπάτε, έλεγε ό γέροντας Πορφύριος. Νά καθοδηγείτε σιωπώντας.

Μην τα προκαλείτε με λόγια.

Αντί νά μιλάτε σ' αυτά, πέστε τα στην Παναγία...

Γονατιστέ καί σπείρετε προσευχή...

Κάποια μέρα ή προσευχή αυτή θά καρπίσει...

Καμιά αγάπη και καμιά δύναμη

δεν είναι μεγαλύτερη από τήν προσευχή.

Καμιά δύναμη δεν είναι ισχυρότερη απ' τήν αγάπη πού μεταλλάσσεται σε προσευχή.

Προσεύχεσαι εδώ και σώζεις τό καράβι στον ώκεανό... Προσεύχεσαι εδώ

και σώζεις τό παιδί σου άπ' τό στόμα τών λύκων. Προσεύχεσαι εδώ και σώζεις τα παιδιά τού κόσμου πού δεν έχουν μάννα νά προσευχηθεί γι' αυτά και τά τρώει ή νύχτα και ή άμαρτία της.

Προσευχή...Υπομονή....Κλειστό στόμα...

Ή προσευχή τής άγιας Έμμέλειας γέννησε τό Μέγα Βασίλειο και τήν αγία Μακρίνα.

Ή προσευχή τής άγιας Νόνας γέννησε τον άγιο Γρηγόριο τό Θεολόγο.

Ή προσευχή τής άγιας Άνθούσας γέννησε τον άγιο Ιωάννη τό Χρυσόστομο.

Ή προσευχή τής άγιας Εύβούλης γέννησε τον άγιο Παντελεήμονα

Ή προσευχή της άγιας Άνθίας γέννησε τον άγιο Ελευθέριο.

Ή άγία Θεοδότη, με ειδωλολάτρη σύζυγο, άνέδειξε τά δυο παιδιά της γιατρούς χωρίς άργύρια, τούς άγιους Αναργύρους Κοσμά και Δαμιανό.

Ή άγια Μόνικα δεκατέσσερα χρόνια έκλαιγε και προσευχόταν γιά τό παιδί της.

Πήγε στη Ρώμη γιά σπουδές, άμάρτησε, άσώτεψε, άπόχτησε κι ένα εξώγαμο παιδί και τελικά ή προσευχή της μάννας τον γύρισε πίσω, τον οδήγησε στη μετάνοια.

Μπήκε στην έκκλησία και άναδείχτηκε Άγιος.

Ο Άγιος Αύγουστινος, ό υιός τών δακρύων.

Υπομονή....

Είναι φορές πού συμφέρει νά κάνουμε πώς δε βλέπουμε, πώς δεν άκουμε, πώς δεν καταλαβαίνουμε...

Μέχρι νά περάσει ή μπόρα, νά καταλαγιάσουν τά πράγματα, νά ημερέψουμε όλοι...

Υπομονή...

Λέγει ό άγιος Σιλουανός ότι ένα πρωί, μετά άπό μιά άμαρτωλή νύχτα, ό πατέρας του τού είπε μαλακά: πού ήσουν χθές, παιδί μου; έθλίβετο η καρδιά μου.

Κι έλεγε ό άγιος: έγώ στά μέτρα τού πατέρα μου δεν έφθασα. Ήταν άγράμματος άνθρωπος, αλλά ήταν πράος και σοφός. Ήμασταν πολυμελής οικογένεια, επτά παιδιά.

Κάποια μέρα, ενώ οί άλλοι θέριζαν, ό Συμεών τούς μαγείρεψε χοιρινό, ξεχνώντας ότι ήταν Παρασκευή.

Έφαγαν όλοι.

Πέρασαν έξι μήνες και σε κάποια γιορτή ό πατέρας λέει χαμογελώντας στο Συμεών:

«Θυμάσαι, παιδί μου, ότι μου έδωσες νά φάω χοιρινό, ενώ ήταν Παρασκευή;

Πίστεψε με, το έτρωγα σά να ήταν πτώμα.»

-Και γιατί δεν μου τό είπες τότε;

-Δεν ήθελα, παιδί μου, να σοϋ προκαλέσω ταραχή.

Και έλεγε ό άγιος: «τέτοιο Γέροντα θά ήθελα νά έχω.

Ποτέ δε θύμωνε, ποτέ δέν πλήγωνε, ποτέ δέν εκνευριζόταν

κι ευρισκε πάντα τήν κατάλληλη στιγμή,

ώστε και νά μέ διορθώνει και νά μή μέ ταραάζει.»

Άπό τί γονείς γεννιούνται οί άγιοι...

Τέτοιους προγόνους έχουμε!

Αυτό τό πνεύμα οφείλουμε νά διατηρήσουμε

και νά παραδώσουμε,

αν θέλουμε νά σώσουμε τα παιδιά μας.

Άν θέλουμε νά ζήσει ό κόσμος.

Προσευχή...Υπομονή...Κλειστό στόμα...

Αγάπη δίχως όρους και δίχως όρια...

Σάν τήν αγάπη τού Θεού, πού μάς αγαπάει χωρίς νά ρωτάει άν είμαστε καλοί ή κακοί.

Σάν τήν άπέραντη αγάπη τού Θεού....

Άς αναγνωρίσουμε κι εμείς στά παιδιά μας τό δικαίωμα νά μή μάς υπακούσουν κι
άς μην τά απειλήσουμε... άς μην τά άπορρίψουμε...

Άν δικαιούνται νά πουν όχι στον Θεό, γιατί δέ δικαιούνται νά πούν όχι σέ μάς;

Άς μείνει ή άγκαλιά μας άνοιχτή...

Ό άσωτος άπό άνοιχτή άγκαλιά έφυγε, γι' αυτό στήν άνοιχτή άγκαλιά ξαναγύρισε.

Όμολογεί ένας όνομαστός αγιορείτης μοναχός:

«Ήμασταν έξι παιδιά. Ή μάνα μας, Δευτέρα, Τετάρτη, Παρασκευή, δεν έτρωγε
λάδι. Μαγείρευε λαδερό για μάς και άρτύσιμο για τον πατέρα, που δεν πίστευε και
δεν ήθελε να νηστεύει.

Τη θυμόμαστε να προσεύχεται και να σιωπά.

Ό πατέρας μας τελικά έγινε καλύτερος άπ' τη μάνα μας, Όμως μετά άπό σαράντα
χρόνια ...

Μετά άπό σαράντα χρόνια έξαντλητικής προσευχής τής μάνας μας.» Έλεγε μιά
χήρα μάνα,

πού με πολλές θυσίες μεγάλωσε τά παιδιά της: ένα βράδυ, αγριεμένο τό παιδί της
άρχισε νά τη χτυπάει άλύπητα.

Κι όταν τής χτύπησε τό κεφάλι στον τοίχο κι ένιωσε ότι χάνεται,

τό μόνο πού τής βγήκε ήταν νά τό άγκαλιάσει.

Όταν άνοιξε τά χέρια της πάνω του,

τό παιδί της συγκλονίστηκε,

αναλύθηκε σέ κλάματα και ή ζωή του άλλαξε.

Σήμερα ζεί τη Μυστηριακή ζωή τής Εκκλησίας.

Όποιος έχει νά κάνει μέ παιδιά,

δεν μπορεί νά είναι άκαμπτος και σκληρός...

Πρέπει νά χαμηλώνει τούς τόνους και νά καταφεύγει στον Θεό,

πού όλα τ'ά βλέπει κι όλα τ'άκούει και όλα τ'ά μπορεί.

Κάποτε ένας Πατριάρχης εκθρονίστηκε, γιατί ήταν απόλυτος και άνυποχώρητος.

Ενάρετος, αλλά υπερήφανος και άκαμπτος άνθρωπος.

Πήγε λοιπόν στο άγιο Όρος

κι εκεί συνάντησε έναν άγιο άσκητή τυφλό.

-Παππού, πού μένεις, τού είπε, θέλω νάρθω νά σέ δώ.

-Δε γίνεται, τού είπε ό άσκητής, ή πόρτα μου είναι πολύ χαμηλή.

-Θά σκύψω..., είπε ό πατριάρχης

και τού άπάντησε τό άγιο τυφλό Γεροντάκι: αν έσκυβες, θά ήσουν και στο θρόνο σου.

Όποιος έχει νά κάνει με παιδιά

δεν μπορεί νά πηγαίνει με το κεφάλι ψηλά.

Πρέπει νά μάθουμε νά σκύβουμε, νά ύποχωρούμε.

Πρέπει νά μάθουμε νά χάνουμε τό δίκιο μας.

Όποιος έχει νά κάνει με παιδιά, έλεγαν οί παλιοί άνθρωποι, πρέπει νά είναι έτοιμος για όλα. και με τ'ά σκυλιά, αν χρειαστεί, θά κάτσει στο ίδιο τραπέζι νά φάει.

-Γέροντα, πώς θά σώσουμε τ'ά παιδιά μας;

-Βλέπετε τό Χριστό, όταν βλέπετε τ'ά παιδιά σας; έλεγε κι έκλαιγε ό γέροντας Πορφύριος.

Αγαπήστε τό Χριστό...Γίνετε άγιοι..

Ή εποχή μας, δύσκολη όπως όλες οί εποχές,

δεν έχει ανάγκη από γονείς, έχει ανάγκη από άγιους γονείς.

Δεν έχει ανάγκη από δασκάλους, έχει ανάγκη

από άγιους δασκάλους, από άγιους δικαστές,

άπό άγιους νομικούς, άπό άγιους γιατρούς,

άπό άγιους ύδραυλικούς, άπό άγιους με τά ράσα,

άλλά καί άπό άγιους με τά ρούχα τής δουλειάς.

Άπό άγιους των βουνών καί τών Μονών καί τής έρημου, άλλά καί άπό άγιους του κόσμου, τού δρόμου, τών μεγαλουπόλεων. “Αν ξέρατε πόσοι άγιοι ύπάρχουν στην ‘Ομόνοια..., έλεγαν οί σύγχρονοι γεροντάδες.

“Αν ξέραμε πόσοι άγιοι παππούδες καί πόσες άγιες γιαγιάδες, με την προσευχή τους,

κατευθύνουν τις ζωές τών έγγονών καί τών παιδιών τους! Χωρίς νά τούς παίρνει κανείς είδηση.

Μυστικά, άπ’ τη γωνιά τους...

-Τί κάνεις, πατέρα, ρωτούσαν ένα γεροντάκι με δώδεκα παιδιά καί πολλά έγγόνια

καί άπαντούσε: μετανίζω σας, παιδιά μου... πού σημαίνει μετανοώ για σας...

‘Αν αγαπάμε τά παιδιά, χρωστάμε νά γίνουμε άγιοι. Χρωστάμε νά γίνουμε άγιοι, αν άληθινά θέλουμε νά σωθούν. Καί μπορούμε όλοι νά έπιμεληθοϋμε τον άγιασμό μας.

Γιατί ή αγιότητα δεν έχει νά κάνει ούτε με την ηλικία,

ούτε με την κοινωνική μας θέση,

ούτε με τά γράμματα πού ξέρουμε, ούτε με τά χρήματα πού έχουμε, ούτε με τά χαρίσματά μας...ούτε με την άρτιμέλειά μας.

Δεν κάνει άδικίες ό Θεός...

Μέσα στα δομικά ύλικά όλων μας ύπάρχει ή δυνατότητα τού άγιασμού.

Αυτές είναι οί προδιαγραφές μας...

Έτσι μάς έπλασε ό Δημιουργός...

Αυτό είναι το ‘Άγιο Θέλημά Του: νά γίνουμε άγιοι.

‘Έτσι σώζονται τά παιδιά:

όταν τά λόγια τού Χριστού πιάνουν τόπο επάνω μας.

Αυτό σημαίνει άγιος.

Όταν μάς βλέπουν νά νηστεύουμε

καί ή νηστεία νά μάς κάνει

όλο καί πιο άνεξίκακους, πιο σπλαγχνικούς.

Όταν μάς βλέπουν νά προσευχόμαστε κι ή προσευχή νά μεταφράζεται σε έλεος....

Όταν κοινωνάμε καί μεταβάλλονται τά σπλάγχνα μας σε σπλάγχνα οίκτιρμών για όλο τον κόσμο...

Έτσι σώζονται τά παιδιά.

Όταν μάς βλέπουν ν' αλλάζουμε, νά μετανουόμε,

νά παίρνουμε την ευθύνη επάνω μας, νά νιώθουμε πώς καί για τις άμαρτίες τους έμείς φταίμε. Σαν τον άγιο Νεκτάριο πού τιμωρούσε τον εαυτό του, όταν άμάρταναν οί μαθητές του.

Έτσι σώζονται τά παιδιά.

Όταν ξεχνάμε τον εαυτό μας.

Όταν μάς συκοφαντούν και δεν άνταποδίδουμε.

Όταν μάς άδικοϋν και δεν άδικοϋμε.

Όταν αδικούν τά παιδιά μας και δεν καταριόμαστε.

Όταν μάς καταριούνται και ευλογούμε.

Όταν δε χαλάμε τις καρδιές μας για ένα στρέμμα γης.

Όταν άγαπάμε τούς εχθρούς μας...

Έτσι σώζονται τά παιδιά...

Όταν μοιραζόμαστε τό ψωμί μας, τό σπίτι μας, τά έσοδά μας μ' αυτούς πού δεν έχουν.

Έλεγε μιά μάννα, πού άσταμάτητα άγαθοεργεί:

«Τό πήρα άπ' τη, μάννα μου.

Ήμασταν επτά παιδιά, καθόμασταν νά φάμε και μόνο ή μάννα μας δεν είχε πιάτο

μπροστά της.

Όταν τελειώναμε όλοι,

μ' ένα κομμάτι ψωμί σκούπιζε τά πιάτα μας κι έτρωγε.

Δεν την θυμάμαι ποτέ νά είχε πιάτο μπροστά της.

Τό δικό της πιάτο τό έδινε πάντα στους φτωχούς.»

Έτσι σώζονται τά παιδιά...

Όταν μάς βλέπουν νά χαιρόμαστε, νά πιστεύουμε, νά μην τά χάνουμε, νά μην άπελπιζόμαστε.

Νά πατάμε σε Βράχο...

Νά έχουμε την ελπίδα μας όλη στην αγαθή πρόνοια τού Θεού, τού Ζώντος Θεού, τού Έλεούντος Θεού πού άσταμάτητα ελεεί τον κόσμο.

Υπάρχει μιά πίστη κληρονομικά

πού περνάει άπ' τό δάσκαλο στο μαθητή,

άπ' τον πατέρα στο γυιό, άπ' τη μάννα στο παιδί,

άπ' τη γιαγιά στά έγγόνια:

Ή βεβαία πίστη στη βεβαία άγάπη τού Θεού.

Στην άγάπη τού Θεού πού δέν τελειώνει. Υπάρχει μια πίστη κληρονομική.

Ή βέβαια πίστη ότι ό Θεός του Αβραάμ, τού Ισαάκ, τού Ιακώβ

είναι και δικός μας Θεός.

Είναι καί δικός μας Πατέρας.

Καί χθες καί σήμερα καί αύριο.

Υπάρχει μια πίστη κληρονομική.

Ή βεβαία πίστη ότι ό Θεός δεν είναι σάν κι εμάς.

Είναι άπείρωσ Πράος καί Έλεήμων καί Ταπεινός.

Όλα τα λάθη μας κι όλες οι αμαρτίες μας είναι σά σταγόνα μπροστά στο Πέλαγος τής αγάπης του Θεού.

Ακόμα κι όταν αμαρτάνουμε, λέει ή Εκκλησία, ας έπικαλούμαστε τό όνομα του Χριστού...

Είναι σά νά Του πετάμε ένα σχοινί, για νά μάς σώσει.

Αυτή την πίστη πρέπει νά κληροδοτήσουμε στά παιδιά μας. Αυτά είναι τά πλούτη μας, οι μετοχές μας, οι σημαντικές καταθέσεις μας, ή άνυπολόγιστης άξίας περιουσία μας:

Ή βεβαία πίστη ότι ή αγάπη του Θεού είναι χωρίς τέλος.

Πέλαγος χωρίς όρια και χωρίς πυθμένα!

Άς βιαστούμε.

Άς βιαστούμε νά τά προικοδοτήσουμε.

Ή λογική λέει: πέρασε ό καιρός...

Ή λογική λέει:

πρόλαβε ό κόσμος και τά λέρωσε, τά τραυμάτισε, τάφαγε... Είναι άργά...

Είναι πιο άργά άπ' ό,τι νομίζουμε... Ή πίστη λέει:

για τό Θεό δεν είναι τίποτα αδύνατο...

Ή πίστη λέει:

για τό Θεό δεν είναι ποτέ άργά...

Τού Θεού οι χρυσές ευκαιρίες δέν τελειώνουν ποτέ: όποιος θέλει, όποτε θέλει, μπορεί να γίνει άγιος.

«Γίνετε άγιοι,

λέει και κλαίει ό Γέροντας Πορφύριος.

“Αν γίνετε άγιοι, θά σώσετε τά παιδιά σας»

ΑΝΤΙΔΩΡΟ - Προσφορά στη μοναξιά του σύγχρονου ανθρώπου. agiameteora.net